

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Manuela Oboroceanu
Foto autor: Mircea Struțeanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LĂZĂRESCU, FLORIN

Amorțire / Florin Lăzărescu. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3538-2

ISBN ePub: 978-973-46-3702-7

ISBN PDF: 978-973-46-3703-4

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Florin LĂZĂRESCU

Fiction-Ltd

Amortire

roman

POLIROM
2013

Doamna Stoican privește la peștele mort din sită și se întreabă ce-ar putea face cu el. Cum îl recunoaște după culoarea solzilor pe campionul memoriei – care reușea să ajungă uneori în penultima cameră a acvariului –, socotește că acesta ar merita o înmormântare precum cele de care se ocupa în copilărie. Totuși, dacă ar începe să îngroape un pește în curte, n-ar avea nevoie de niciun ochi străin care s-o judece: ea însăși s-ar fi considerat nebună. Consideră că tot ce poate face pentru el e să nu-l arunce în veceu, ci să-l împacheteze frumos într-un șervețel și să-l arunce la gunoi.

Merge până la bucătărie, urmărită de un Valdi voios, care pare că se oferă să o scape de peștele din sită fără prea multă bătaie de cap, fără să lase nicio urmă.

— Nici să nu te gândești, măgarule! îl împinge doamna Stoican cu piciorul.

După ce se îndepărtează nelămurit, Valdi se întoarce ca un bumerang, dând în continuare din coadă pe lângă picioarele ei.

Ea se apleacă, deschide sertarul și scoate un pachet de șervețele. Când revine în picioare, simte

că încăperea începe să i se rotească în jurul capului. Se sprijină cu mâna de masă, scăpând peștișorul pe jos.

Valdi se repede asupra lui.

— Valdi, nu! Nu pune botul!

Ar vrea să se aplece și să-l salveze din gura lui, dar se teme că, dacă ar face asta, s-ar prăbuși pe gresie. Până la urmă, ține mai mult la Valdi. De ce nu l-ar lăsa să-l mănânce?

Valdi se oprește și îl examinează, însă nu-l înfulecă. După ce-l miroase, își pierde interesul pentru peștișor și o șterge din încăpere prin ușa întredeschisă.

„Nu ai nimic. Ai îmbătrânit! Atât!“, își spune Valeria, strângând cu mâna stângă, din toate puterile, marginea dulapului de bucătărie. Își duce dreapta la piept. Inima i se zbate cu repeziciune și o simte ca și cum ar fi ținut-o în palmă. Apoi își pipăie transpirația rece de pe frunte.

„E un banal atac de panică, nimic mai mult!“, se calmează din nou, amintindu-și de ceea ce i-a spus doctorul.

Inspiră și expiră adânc, controlat, de câteva ori. Deși se mai liniștise puțin, corpul continuă să-i tremure. Îi amorțesc mușchii burții.

„O să leșin, își spune. Ei și, dacă leșin, ce? Nu-i nimic, n-am absolut nimic!“

Încearcă să-și distragă mintea de la posibilul atac. Își drege glasul și mișcă buzele uscate, cântând cu glas stins, dar militărește:

Treceți, batalioane române, Carpații!
La arme cu frunze și flori...
V-așteaptă izbânda, v-așteaptă și frații
Cu inima la trecători...

În ciuda entuziasmului cu care începuse, cu toate că melodia are darul să o liniștească, doamna Stoican e nevoită să se oprească pentru că nu-și mai amintește versurile următoare. Reia melodia cu limba împletită în gură:

Ardealul, Ardealul ne cheamă...
La arme... la frunze... la luptă... cu frunze și flori...

Continuă doar să fredoneze cântecul până când îi vine să râdă:

„Vai, ce proastă sunt. Mă sperii din nimic! Hai, gata, la treabă!”

Se îndreaptă spre ușa de la bucătărie și, când vrea să apuce clanța, vede că nu o poate atinge cu mâna, ca și cum și-ar fi schimbat întruna poziția. Când reușește, în sfârșit, să o prindă, se sprijină fără să vrea în ușă și o închide. I se cutremură fiecare celulă.

Alunecă în fund, se lasă cu cu spatele de perete și-și prinde fața în palme.

Rămâne așa minute bune, până când se aude strigată de pe hol:

— Valeria, de ce Dumnezeu te-ai apucat să cânti cu noaptea în cap?

Mădălina a vrut să petreacă o noapte împreună cu mama ei, hotărând să plece de-acolo direct la serviciu. Când intră în bucătărie, o lovește cu ușa.

Se strecoară repede înăuntru și o întreabă îngrozită, uitându-se cum stă lipită de perete:

— Ce-i cu tine? Ce-ai pățit?!

— Nimic, îi răspunde doamna Stoican. Mă odihnesc.

— Serios. Ești bine? Ție ți se pare normal să zaci pe jos în bucătărie?

— N-am nimic. Am alunecat pe gresie.

— Te poți mișca? Te doare ceva?

— Nu, dragă. Doar mă odihnesc. Cade omul dintr-un copac și tot se mai odihnește.

Mădălina răsuflă ușurată când o vede pusă pe glume. Îi zâmbește și-i întinde mâna.

— N-am înțeles niciodată gluma asta a ta cu odihna și căzutul din copac. Țin minte că mi-o spuneai în copilărie ori de câte ori cădeam și-mi zdreleam genunchii și nici măcar acum nu o pricep.

Mădălina o ajută să se ridice și încearcă să o sprijine cu umărul către cel mai apropiat scaun. Odată în picioare, doamna Stoican o îndepărtează cu brațul.

— Mă descurc și singură... Nu înțelegi multe.

Doamna Stoican se așază.

— Nu, sincer. N-are logică. Cum adică să cazi din copac și pe urmă te odihnești?

— Asta-i gluma. Că n-are nicio logică.

Mădălina umple un ibric de apă și, când să închidă robinetul, observă peștele mort de pe gresie. Se sperie.

— Ce-i cu ăsta?

— Nimic. L-am găsit cu burta în sus, plutind în acvariu.

— Și de ce nu-l arunci la gunoi?

Lucru pe care îl face Mădălina, sec, fără să mai aștepte răspunsul, apoi pune ibricul pe aragaz. Deschide dulapul și ia un pachet de cafea.

— Câte lingurițe să pun în ibric, că nu-i cunosc măsura? o consultă pe maică-sa.

— Patru lingurițe.

— Nu-i prea tare pentru tine?

— De-acum mă faci babă!... Pune cum îți spun, că eu nu beau zoaie.

Mădălina își trage un scaun în fața ei și o privește drăgăstos. O mângâie cu palma pe față:

— Of, o să mă omori cu zile, îi reproșează. Cum ai căzut?

— De la prostiile astea de șlapi chinezești, explică doamna Stoican, urmărind apatic vârful degetelor de la picioare. Lucruri ieftine, dar proaste. Am să-i arunc...

— Valeria, zău, ce-i cu tine? În ultima vreme te porți și mai ciudat decât de obicei.

— Ciudat, cum?

— Aseară abia dacă ai schimbat două vorbe cu mine...

— Erai obosită de la serviciu...

— Dacă-ți păsa de oboseala mea, nu mă trezeai la cinci dimineața.

— Iartă-mă, dar n-am mai avut somn.

— Lasă asta... Dar nu-mi răspunzi la telefon... Nu te mai duci la repetiții, la cor.

— De unde știi că nu mă duc la cor? sare doamna Stoican indignată.

— De unde știi, de unde nu, mie să-mi spui de ce ai renunțat.

— Te-ai întâlnit cu capra de Georgeta, nu? Sau, mai rău, spune-mi drept, ți-a dat ea telefon să se plângă? Să vezi ce-i fac!

— Las-o în pace, că nu m-a sunat ea. Zi-mi de ce ai renunțat la cor.

Mădălina se ridică și pune cafeaua în două cești.

— Hai zi.

— N-am renunțat. Am luat și eu o pauză. M-am săturat de babele alea nebune.

— Vezi? E ciudat. Pân-acum ți-au fost prietene și deodată-s babe nebune.

— N-au fost niciodată prietenele mele.

— Vezi? Nu se mai poate vorbi cu tine. Dar nu te las eu...

După ce soarbe o înghițitură din ceașca de cafea, Mădălina se uită grăbită la ceasul de la mână.

— Vrei să vin și deseară să stau la tine?

— Nu-i nevoie.

— Sigur nu te mai temi de Galanton?

— Nu. Prima dată când îl mai văd mă duc direct la el și-i spun că o să chem Poliția, cum zici tu.

— Bine. Hai că eu mă duc să mă schimb și plec la serviciu.

Doamna Stoican o petrece pe Mădălina până la poarta casei, apoi se întoarce, merge direct la acvariu, îl ia cu ambele mâini și aruncă toți peștii în veceu.

În câțiva ani buni de pensie și de vândut pești în piață, domnul Zaharia reușise să strângă, după cum